

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 9C/115/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202431
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Kollárová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2018:8716202431.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudcom Mgr. Nina Kollárová v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, Nám. Biely kríž 3, P. O. Box 39, 830 03 Bratislava 33 proti žalovanému: GRAND HOTEL BELLEVUE, a.s., Horný Smokovec 21, 062 01 Vysoké Tatry, IČO: 35 781 319, právne zastúpenému: PETKOV & Co s.r.o. advokátska kancelária, Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 8.260,- eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Civilného sporového poriadku **z a m i e t a**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 8.260,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 14.03.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 16.03.2016 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 8.260,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 14.03.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil nasledujúcimi skutočnosťami.

Žalobca si uplatňuje svoj nárok na tom skutkovom základe, že nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu bolo udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165 a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 01.01.2016, t. j. v zmysle Zákona č. 185/2015 Z. z. Žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom, uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi

daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu a to konkrétne časť II., sekcia B, odsek 2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Grand Hotel Bellevue, ktoré sa nachádza na adrese Horný Smokovec 21, Vysoké Tatry, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení, tak ako je uvedené vyššie. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v nasledovnom rozsahu: 140 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Grand Hotel Bellevue. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky osobnou príkaznou zmluvou splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné. Žalobca poukázal na ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ a § 81 ods. 1 písm. i) Zákona č. 618/2013 Z. z.. V zmysle vyššie uvedeného žalobca upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnene a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Nakoľko do podania žaloby žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil a nakoľko žalovaný naďalej neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom, žalobca si uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel a to za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015. Sumu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia žalobca vyčíslil na 8.260,- eur a to podľa sadzobníka licenčných odmien a vychádzal z údajov o ubytovacom zariadení žalovaného, v ktorom sa nachádza 140 zvukovoobrazových zariadení a ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Výška bezdôvodného obohatenia, na ktoré má žalobca voči žalovanému nárok, je teda určená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným. Na základe toho obvyklá odmena by vyšla na sumu 4.130,- eur a teda bezdôvodné obohatenie si uplatňuje vo výške 8.260,- eur. Keďže žalovaný nevydal žalobcovi jemu patriace bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, žalobca si uplatňuje voči žalovanému tiež nárok na zákonný úrok z omeškania ako aj náhradu trov konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.05.2016 (čl.21), zo dňa 28.05.2018 (čl. 62) namietal predovšetkým nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, pretože žalobca je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene, ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456 Obč. zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať, teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Z dohody musí byť zrejmé v akom rozsahu je žalobca oprávnený toho ktorého nositeľa práv zastupovať a najmä vo vzťahu ku ktorým jeho autorským dielam. Žalobca teda musí najskôr preukázať svoje oprávnenie na zastupovanie konkrétnych subjektov a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo. K uzavretiu dohody nedošlo, pretože žalobca nezdokladoval tieto skutočnosti, teda žalovaný nemal možnosť posúdiť a rozhodnúť sa, či je vôbec potrebné uzatvárať licenčnú zmluvu práve so žalobcom. Žalobca tiež poprel tvrdenia o tom, že by na jeho strane vôbec mohlo dôjsť, toľž nie že došlo, k realizácii ďalšieho verejného prenosu vysielania a už vôbec nie k verejnému prenosu diel, ku ktorým vykonáva žalobca správu. Na preukázanie vykonávania verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia totiž nepostačuje len preukázanie existencie a prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení žalovaného, čo mimochodom žalobca žiadnym spôsobom nepreukazuje, ale žalobca musí preukázať, že uvedené televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál, prostredníctvom ktorého sa šíri vysielanie, tiež že žalovaný tento signál aj v skutočnosti reálne prijímal a sprostredkoval prostredníctvom týchto televíznych prijímačov svojim zákazníkom a súčasne, že do programovej štruktúry šíreného vysielania boli zaradené aj diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. Všetky tieto predpoklady museli byť splnené v rozhodujúcom období, za ktoré si žalobca uplatňuje nárok touto žalobou.

Poukazoval na to, že ak žalobca nechce preukazovať predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia, tak je potrebné žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena a absenciu rozhodujúcich skutkových tvrdení. Pre spôsob použitia audiovizuálnych diel formou verejného prenosu neexistuje špeciálny

zákonny predpis, ktorý by obsahoval osobitné ustanovenia vo vzťahu k predpokladom vzniku vzťahu bezdôvodného obohatenia, ani žiadne iné zákonné ustanovenia, ktoré by zjednodušovali organizácii kolektívnej správy, teda žalobcovi, dôkaznú situáciu, preto je potrebné aplikovať len všeobecné ustanovenia Obč. zákonníka, čo vo svojich dôsledkoch znamená, že aj žalobca v tomto konaní musí preukázať danosť všetkých predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia bez výnimky. Žalovaný nepopiera práva autorov požadovať súhlas na každé použitie ich diela i na poskytnutie odmeny na každé takéto použitie a v plnom rozsahu rešpektuje vysokú mieru ochrany práv autorov na vnútroštátnej, ale aj medzinárodnej úrovni. V tomto konaní sa však uplatňujú nároky za údajne neoprávnené použitie, doposiaľ však nevedno akých diel. Ak žalovaný aj vykonával verejný prenos prostredníctvom technického zariadenia, nie je možné tvrdiť, že vykonával verejný prenos práve tých diel, ktoré spravuje žalobca, a že tým žalovaný neoprávnenne zasiahol do práv práve tých nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca. Na splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia nestačí existencia televízneho prijímača a neidentifikovateľného signálu, ktorým sa šíri nejaká programová štruktúra. V súvislosti s výškou odmeny, ktorú si určil žalobca, podľa názoru žalovaného došlo k zneužitiu dominantného postavenia žalobcu na trhu.

V rámci obrany žalovaný poukázal aj na § 46 Autorského zákona, ktorý sa týka výhradných licenčných zmlúv, v zmysle ktorého je autor povinný zdržať sa použitia diela a výkonu majetkových práv v rozsahu udelenej licencie nadobúdateľovi, čo znamená, že jedine nadobúdateľ je potom oprávnený za autora vykonávať majetkové práva. V zmysle Zákona o vysielaní a retransmisii je vysielateľ zodpovedný za obsah vysielania a je teda jasné, že do vysielania nepustí žiadne dielo, na ktoré nemá licenciu, aby ho takto mohol šíriť ďalej a púšťať ho do vysielania. Zo zmlúv týkajúcich sa predmetu ochrany, ktorých štatistiku predložil žalobca je jasné, že RTVS uzavrela výhradnú licenčnú zmluvu, teda je sama oprávnená žiadať bezdôvodné obohatenie.

4. S poukazom na svoju obranu žalovaný predložil súdu aj návrhy na prerušenie konania, a to podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, § 162 ods. 1 písm. b/ CSP (v písomnom vyjadrení zo dňa 28.05.2018) a § 162 ods. 1 písm. c/ CSP (v návrhu na prerušenie konania zo dňa 19.06.2018 - čl. 164).

Návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP odôvodnil tým, že podľa žalovaného je výška licenčnej odmeny neprimeraná, a preto pri zostavení sadzovníka odmien zo strany žalobcu dochádza k zneužitiu dominantného postavenia na trhu, a preto žiadal konanie prerušiť až do doby, kým Protimonopolný úrad SR nevyrieši právoplatne otázku, ktorú nie je oprávnený riešiť súd.

Žalovaný navrhol prerušenie konania aj podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP s tým, aby súd inicioval konanie pred Ústavným súdom SR, pretože v tomto konaní je nevyhnutne potrebné posúdiť otázku súladu znenia ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ Zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve.

Navrhol tiež prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP, pretože pre správne rozhodnutie v merite veci je v konaní nevyhnutné interpretovať § 84 ods. 1 Autorského zákona eurokonformne a teda tak, aby prípadné rozhodnutie súdu nebolo v rozpore s právom EÚ. Podľa názoru žalovaného je potrebné, aby Súdny dvor EÚ zaujal stanovisko k otázke, či „bráni právo EÚ (predovšetkým článok 3 ods. 1 Smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom, bol povinný splniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv, alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy.

5. K návrhom žalovaného na prerušenie konania sa žalobca vyjadril v podaní zo dňa 07.06.2018 (čl. 115). K návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len CSP) žalobca poukázal na skutočnosť, že výpočet výšky bezdôvodného obohatenia sa odvíja od obvyklej odmeny, teda je potrebné skúmať za akú odmenu obvykle v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. V tomto smere poukázal na to, že v danom období mal uzavretých 218 hromadných licenčných zmlúv a pri všetkých bola odmena dohodnutá podľa sadzovníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. Žalobca trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu. Na rozhodnutie súdu bude relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny, čo je otázkou, ktorá musí byť posúdená práve konajúcim súdom. Navyše už v roku 2015 bol zo strany ZHR SR daný podnet Protimonopolnému úradu SR na

prešetrenie konania žalobcu v súvislosti so sadzobníkom žalobcu, avšak Protimonopolný úrad SR na podnet odpovedal tak, že sa vecou zaoberať nebude. Taktiež v roku 2016 sa Protimonopolný úrad SR zaoberal podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien, avšak podnet odmietol a nezačal konanie. ZHR SR podal dňa 19.12.2016 ďalší podnet, v poradí už tretí, avšak doposiaľ zo strany Protimonopolného úradu SR nebolo začaté konanie voči žalobcovi o zneužívanie dominantného postavenia na trhu. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že právny zástupca žalovaného podáva v skutkovo a právne obdobných konaniach návrhy na prerušenie konania, ktoré sú identické s týmto návrhom, avšak žiadny z konajúcich súdov konanie neprerušil, preto aj v tomto prípade žiadal návrh na prerušenie konania zamietnuť.

K návrhu na prerušenie konania podľa § 161 ods. 2 písm. b/ CSP uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona je v rozpore s Ústavou SR a uviedol, že výklad žalovaného je opätovne výkladom negujúcim skutočnosť, že autorským právam je v súlade s medzinárodným právom a právom EÚ poskytnutá vysoká právna ochrana, kedy následky za porušovanie práv autorov a iných nositeľov práv majú byť účinné a majú mať odrádzajúci účinok. V tejto súvislosti poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, a to konkrétne na body 11 a 58 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-367/2015 a podľa názoru žalobcu právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia zavedená Zákonom č. 289/2013 Z. z. bola dôvodná, účelná a jej zmyslom a účelom bolo odradzovať porušovateľov autorských práv od ich nelegálnej činnosti, preto aj tento návrh na prerušenie konania žalobca žiadal zamietnuť.

Žalobca navrhol tiež zamietnuť návrh na prerušenie konania podľa § 161 ods. 1 písm. c/ CSP, v súvislosti s ktorým uviedol, že aktívnu legitimitáciu opiera o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 z 11.5.2010 a zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, kedy zoznamy nositeľov práv a zahraničných partnerov sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu a boli založené aj do súdneho spisu. V návrhu na prerušenie konania žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-301/15, kde však návrh na konanie o prejudiciálnej otázke bol podaný v súvislosti s konaním týkajúcim sa diametrálne odlišného spôsobu používania diel, a to digitálneho využívania obchodne nedostupných kníh z 20. storočia. V predmetnej veci síce Súdny dvor EÚ žalobe vyhovel, avšak zo znenia rozsudku je zrejmé, že rozhodol s ohľadom na osobitné špecifiká právnej úpravy členského štátu týkajúce sa výlučne on-line použitia obchodne nedostupných kníh z 20. storočia. V predmetnej veci sa teda rozhodovalo o skutkovo a právne odlišnej veci, než ako je ďalší verejný prenos v ubytovacích zariadeniach. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Phonographic performance (ireland) limited proti Írsku, v ktorom okrem iného Súdny dvor EÚ rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť.

6. K námietkam žalovaného žalobca poukázal na to (vyjadrenie zo dňa 10.07.2017 - čl. 27, vyjadrenie zo dňa 07.06.2018 - čl. 115, vyjadrenie zo dňa 03.07.2018 - čl. 174), že si uplatňuje bezdôvodné obohatenie ako dvojnásobok odmeny, ktoré by v prípade riadneho chodu veci žalovaný zaplatil žalobcovi, pričom táto odmena je stanovovaná ako odmena pre žalobcom na zmluvnom základe zastupovaných nositeľov práv. Následne sa táto odmena v zmysle interných predpisov rozúčtováva všetkým nositeľom práv, pretože sa pripočítava k odmenám za káblovú retransmisiu. Z týchto dôvodov žalovaným predložené zmluvy s RTVS nemajú žiadnu relevanciu na rozhodovaní súdu o nárokoch žalobcu. Navyše výhradné licenčné zmluvy predložené žalovaným boli uzavreté potom, ako boli zverenú majetkové práva žalobcovi do správy, teda tieto zmluvy výhradne nemôžu vylúčiť sami o sebe ani negovať výkon správy. K námietke žalovaného, že vysielateľ určite má práva vysielateľ diela uviedol, že autori majú právo na odmenu za každé použitie diela. Jeden spôsob použitia diela je, že sa dielo použije v audiovizuálnom diele, ďalšie použitie je pokiaľ sa dielo audiovizuálne vysiela vysielateľom, ďalším spôsobom je káblová retransmisia diela a ďalší spôsob je verejný prenos technickými zariadeniami, v danom prípade v ubytovacom zariadení. Na každé takéto použitie dostáva používateľ súhlas a je povinný vyplatiť autorovi odmenu. Žalobca preto uzatvára zmluvy s RTVS, Markízou a inými vysielateľmi, ako s vysielateľmi, žalobca uzatvára zmluvy s káblovými operátormi a aj zmluvy na ďalší verejný prenos technickými zariadeniami. Pokiaľ je žalovaný toho názoru, že sú to producenti, alebo vysielatelia, ktorí mu mali udeliť súhlas na používanie predmetu ochrany, a keďže ani producenti, ani vysielatelia nemôžu uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, tak mal žalovaný povinnosť vopred zisťovať čo bude vysielané, akí sú tam nositelia práv, mal oslovovať producentov, vysielateľov a pre každé jednotlivé použitie mal získavať súhlasy. Žalobca

poukázal aj na rozhodovaciu prax súdov SR, ktoré vyhovel jeho žalobám, ako aj na prax odvolacích súdov.

7. Súd vykonal dokazovanie prednesmi právnych zástupcov sporových strán, oboznámením s listinnými dôkazmi - najmä s Oprávnením na výkon kolektívnej správy, sadzovníkom autorských odmien, návrhom kolektívnej licenčnej zmluvy, zoznamom zastupovaných autorov, zoznamom partnerských organizácií ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise.

8. Právny zástupca žalobcu predložil na poslednom pojednávaní súdu vyjadrenie Protimonopolného úradu SR zo dňa 23.7.2018, z ktorého vyplýva, že Protimonopolný úrad SR nezačal konanie voči žalobcovi ani nevie, či a kedy ho začne. Taktiež na doplnenie dokazovania a preukázanie toho, že žalovaný vykonával verejný prenos v roku 2015 v rozsahu, aký uviedli v žalobe, predložil dôkaz, ktorý mu bol doteraz nedostupný. Ide o príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií, ktorou žalovaný splnomocňuje ZHR SR, aby vysporiadal v jeho mene s organizáciami kolektívnej správy práva a povinnosti z použitia diel verejným prenosom. Samotný žalovaný v tejto príkaznej zmluve deklaruje, že v jeho ubytovacom zariadení je 140 televízorov v jeho izbách, pričom zmluvu podpísal v roku 2015. Taktiež na doplnenie argumentácie žalobca doplnil, že od posledného pojednávania skutkovo a právne obdobných vecí potvrdil Krajský súd v Trenčíne prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo žalobcovi plne vyhovené, ide o sp. zn. 19Co/84/2018, pričom obdobné rozhodnutie vydal aj Krajský súd v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16Co/56/2018. Pokiaľ ide o tvrdené nepreukázanie uskutočňovania verejného prenosu, tak žalobca má za to, že sa už dostatočne vyjadrili k uskutočňovaniu verejného prenosu žalovaným, k predmetu ochrany spravovaných žalobcom žalovaný tento verejný prenos jednoznačne uskutočňoval bez toho, aby na to mal oprávnenie, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výšku riadne preukázali preukázaním výšky obvyklej licenčnej odmeny. Pokiaľ ide o predloženú príkaznú zmluvu, tak túto predložil samotný žalovaný prostredníctvom ZHR, ktorý zastúpený tým istým právnym zástupcom podal aj voči žalobcovi žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy v inom konaní.

V záverečnej reči uviedol, že žalobca riadne preukázal svoju aktívnu legitímáciu, preukázal, že žalovaný v rozsahu určenom v žalobe uskutočňoval verejný prenos vo svojom ubytovacom zariadení, v ktorom boli zaradené predmety ochrany spravované žalobcom. Žalovaný tak učinil bez získania súhlasu na takéto použitie diel, čiže do predmetov ochrany spravovaných žalobcom neoprávnene zasiahol, v dôsledku čoho má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny, ktorú žalobca riadne preukázal a ktorá je v súlade s jeho sadzovníkom. Majú za to, že z argumentácie žalovaného, ktorý sa iba hypotézami alebo interpretáciami v rozpore s princípmi autorskej právnej ochrany snaží dosiahnuť právnu ochranu seba ako subjektu, ktorý vedome neoprávnene používa duševné vlastníctvo tretích osôb.

9. Právny zástupca žalovaného k predloženému listinnému dôkazu - príkazná zmluva z 18.02.2015 uviedol, že tento dôkaz by bol eventuálne spôsobilý len preukázať, že žalovaný vyhlásil ZHR SR, aký počet televíznych prijímačov má vo svojom zariadení. Tento dôkaz ale nevypovedá nič o otázke neoprávneného verejného prenosu v prevádzke žalovaného a o jeho rozsahu, čo je základná skutková otázka potrebná pre určenie výšky uplatňovaného nároku.

V záverečnej reči uviedol, že podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal ani aktívnu vecnú legitímáciu, tým, že nepredložil jedinou zmluvu, z ktorej by vyplývalo, že má vôbec mandát na uplatňovanie takéhoto nároku za zastúpených nositeľov práv na zmluvnom základe, naopak žalovaný absolútne nad rámec svojho dôkazného bremena preukázal, že žalobca v niektorých náhodne vybraných prípadoch vysielaných audiovizuálnych diel, ktoré označil sám žalobca ako tie, pri ktorých malo dôjsť k ich neoprávnenému použitiu, že tieto osoby majú uzatvorené výhradné licenčné zmluvy priamo s vysielateľmi, v tomto konkrétnom prípade s RTVS, pričom z predmetných zmlúv vyplýva, že tieto osoby sa výkonu svojich majetkových práv úplne vzdali v prospech vysielateľa a teda tieto sami a ani prostredníctvom žalobcu ako organizácie kolektívnej správy ďalej nevykonávajú. Domnievajú sa teda, že žalobca nedodržal, resp. nesplnil ani len svoju povinnosť riadne tvrdiť skutočnosti rozhodné pre správne, úplné a spravodlivé rozhodnutie vo veci a naopak, žalovaný bol nútený vyvracať tvrdenia, ktorých skutkové okolnosti nimi vyjadrené si musel sám kreovať. Táto situácia sa opakuje mnohokrát a žalovaný to považuje v prípadoch právoplatných rozsudkov za absolútne popretie práva na spravodlivý súdny proces, porušenie princípov rovnosti zbraní, kedy sám žalobca nemusí tvrdiť ani dokazovať a naopak, žalovaný musí vyvracať niečo, čo žalobca hmlisto naznačuje. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú, ale tým myslí, že nemá ďalšie návrhy a na tých, ktoré uviedli doposiaľ, trvajú, myslí tým aj v

písomných podaniach, a teda na vyžiadaní knihy hostí za rok 2015, prípadne reprezentatívnej vzorky tak ako to uviedli v písomnom podaní zo dňa 19.06.2018. Ďalej by ešte navrhol aj vzhľadom k skutočnosti, že to navrhujú vo všetkých ostatných sporových konaniach, vypočutie svedka P. W. a poukazujú na skutočnosti súvisiace s ňou ako aj s ďalšími osobami.

10. V odpovedi na Žiadosť o poskytnutie informácie zo dňa 23.07.2018 Protimonopolný úrad SR uviedol, že v súčasnosti vedie len prešetrovanie podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení ďalších zákonov a skúma, resp. vykonáva zisťovanie, či je dôvod na začatie správneho konania. Úrad v tejto fáze nevie určiť, či začne vo veci správne konanie a ak áno, kedy bude v danej veci meritórne rozhodnuté. Problematika výšky ak aj celkový systém licenčných odmien vyberaných organizáciami kolektívnej správy práv je vysoko obsiahla a značne komplikovaná.

11. Ako je uvedené v Príkaznej zmluve zo dňa 28.02.2015 uzavretej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorou sa príkazník zaviazal usporiadať v jeho mene s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom - žalovaný v Prílohe č. 1 deklaruje, že v jeho v izbách jeho ubytovacieho zariadenia je 140 televízorov.

12. Vykonaným dokazovaním zistil súd nasledujúci skutkový a právny stav.

13. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia, ktoré bolo žalobcovi udelené Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalobca predložil súdu zoznamy ním zastupovaných autorov, ako aj zoznamy partnerských zahraničných organizácií, ktorých záujmy zastupuje v Slovenskej republike. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Grand Hotel Bellevue na adrese Horný Smokovec 21, Vysoké Tatry, pričom ide o ubytovacie zariadenie v štandarde hotel 4*. Podľa záznamov na webovej stránke žalovaného v ubytovacom zariadení sa nachádza 140 izieb vybavených zvukovoobrazovými zariadeniami. Podľa sadzobníka licenčných odmien na rok 2015 bola stanovená sadzba pre zariadenie typu hotel 4* vo výške 29,50 eur za zvukovoobrazové zariadenie a žalobca vychádzajúc z týchto údajov stanovil obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 na sumu 4.130,- eur s tým, že v zmysle zákona si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny. Žalobca tiež preukázal, že v roku 2015 mal uzavreté zmluvy s 218 zariadeniami.

14. Žalovaný so žalobcom licenčnú zmluvu neuzavrel. Na jednanie so žalobcom splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií SR, avšak medzi touto organizáciou a žalobcom k dohode taktiež nedošlo.

15. Podľa § 190 ods. 1 Zákona č. 185/2015 Z. z. (Autorský zákon účinný od 01.07.2016) ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

16. Podľa § 18 ods. 2 písm. h/ Zákona č. 618/2003 Z. z. (Autorský zákon v znení účinnom do 31.12.2015), autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejný prenos diela.

17. Podľa § 56 ods. 1 písm. g/ cit. zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

18. Podľa § 57 ods. 1 cit. zákona nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.

19. Podľa § 81 ods. 1 písm. i/ cit. zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia, domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne.

20. Podľa § 81 ods. 1 písm. j/ cit. zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h/ pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.

21. Podľa § 81 ods. 1 písm. k/ cit. zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia viesť evidenciu vybraných odmien, primeraných odmien, náhrad odmien a príjmov z vydaného bezdôvodného obohatenia a umožniť nositeľovi práv na požiadanie kontrolu správnosti jemu uhradenej odmeny, primeranej odmeny, náhrady odmeny či prípadného príjmu z bezdôvodného obohatenia.

22. Podľa § 82 ods. 1 cit. zákona, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy alebo s právnickou osobou združujúcou používateľov na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona (ďalej len „spravované predmety ochrany“), môže, ak ide o licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo používateľ, a ak ide o kolektívnu licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia, na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany bude používať a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h/.

23. Podľa § 84 ods. 1 cit. zákona, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80 používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

24. Podľa § 470 Zákona č. 150/2016 Z. z. - Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

25. Podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

26. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania.

27. Podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

28. Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

29. V prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplata sumy 8.260,- eur, ktorá predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona a teda ide o nárok vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Žalobca si uplatňuje nárok za rok 2015 z dôvodu, že vykonáva kolektívnu správu práv na použitie diel autorov, ktorých zastupuje, k šíreniu ktorých došlo u

žalovaného na základe verejného prenosu. Keďže uplatnené nároky sa týkajú roku 2015, s poukazom na § 190 ods. 1 Zák. č. 185/2015 Z. z. účinného od 1.1.2016, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať právnu úpravu účinnú do 31.12.2015, teda ustanovenia Autorského zákona č. 618/2003 Z. z.

30. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy práv na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR vydaného dňa 11.05.2010 pod č. MK-663/2010-70/6165, pričom vykonáva kolektívnu správu práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá okrem iného prevádzkuje ubytovacie zariadenie Grand Hotel Bellevue, Horný Smokovec 21, Vysoké Tatry, v ktorom poskytuje ubytovacie služby. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu tým, že nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v roku 2015. Súd je toho názoru, že žalobca v dostatočnom rozsahu preukázal aktívnu legitimitáciu, keďže nesporne preukázal, že má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv a predložil súdu zoznam autorov, ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií zo zahraničia. Navyiac v zmysle § 84 ods. 1 Autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, spočíva na žalovanom a pokiaľ žalovaný nepreukáže opak, je ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy. Súd zamietol návrhy na dokazovanie, ktoré v tomto smere navrhol žalovaný, pretože tieto návrhy súd vyhodnotil ako neprípustné a to z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vrátane zahraničných vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom televíznych staníc v spornom období je nemožné a práve z tohto dôvodu vysporiadanie vzťahov medzi autormi a používateľmi diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy.

31. Žalovaný predložil súdu návrhy na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, § 162 ods. 1 písm. b/ a tiež podľa § 161 ods. 1 písm. c/, CSP, a to z dôvodov, ktoré sú vyššie uvedené.

K návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP súd uvádza, že tento návrh nepovažoval za dôvodný najmä preto, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiadny vplyv na predmet sporu, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietal. Výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad SR v spomínanom podnete. Navyiac ako preukázal žalobca, Protimonopolný úrad SR už v minulosti odmietol podnety žalovaného, resp. nezačal konanie, na základe posledného podnetu žalovaného, teda ani vzhľadom na túto skutočnosť súd nepovažoval návrh na prerušenie konania za dôvodný.

Taktiež súd nepovažoval za dôvodný ani návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že je výlučne vecou posúdenia súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR a či v tomto smere podá alebo nepodá podnet Ústavnému súdu SR. Aj s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/15 zo dňa 25.1.2017 súd nedospel k záveru o nesúlade ust. § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona a má za to, že toto ustanovenie je aj v súlade so Smernicou č. 2004/48.

Rovnako aj pri návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP je na posúdení súdu, či zväži, že sú okolnosti, pre ktoré je potrebné predložiť podnet na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru EÚ. S prihliadnutím na rozhodnutia, na ktoré poukazovali strany v tomto konaní, súd dospel k záveru, že už v týchto rozhodnutiach boli riešené otázky, ktoré je možné použiť aj pri rozhodovaní v predmetnej veci a tak ako bola žalovaným naformulovaná otázka, ktorá by mala byť predložená Súdnemu dvoru EÚ, podľa názoru súdu nemá ani vplyv na konanie. Navyiac Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskeho práva a nevyjadruje sa k výkladu vnútroštátneho práva.

S poukazom na vyššie uvedené súd vyhodnotil návrhy na prerušenie konania ako nedôvodné, a preto v súlade s § 162 ods. 3 CSP spolu s rozhodnutím vo veci samej rozhodol výrokom I. o zamietnutí návrhov na prerušenie konania.

32. Autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa aj v empirickom vyjadrení prejavuje vytvorením diela. Autorské právo vzniká okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami. Týmto okamihom sa na autora viaže oprávnenie, ktoré mu umožňuje slobodne sa rozhodnúť o použití diela. Autorské právo v

sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie jeho diela, ale právo udeľovať súhlas inej osobe a právo určiť si odmenu za udelenie tejto možnosti. Pre špecifickosť tvorivej duševnej činnosti bolo potrebné prijať takú právnu úpravu, ktorá by umožnila podporu, ochranu a ďalší rozvoj tejto tvorivej činnosti, a to prostredníctvom kolektívnej správy práv autorov diel. S prihliadnutím na rozvoj techniky šírenia informácií nemajú autori reálnu možnosť zistiť, skontrolovať, alebo si overiť rozsah použitia ich diel inými používateľmi a získať od nich zodpovedajúcu odmenu, ktorú môžu použiť na svoju ďalšiu tvorbu. Práve v záujme zjednodušenia systému ochrany práv autorov a zabráneniu svojvôli používateľov diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy práv, ktorý zabezpečuje majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel. Organizácia kolektívnej správy je povinná konať s odbornou starostlivosťou v rozsahu udeleného oprávnenia a vykonávať správu a ochranu práv autorov. Za týmto účelom eviduje zoznamy autorov ako aj predmety ochrany a s používateľmi diel uzatvára hromadné licenčné zmluvy, ktorými za odmenu udeľuje súhlas na použitie diel. Na základe tohto systému používatelia diel získali istotu legálneho používania predmetov ochrany a autori majú zabezpečenú odmenu za použitie diela.

33. V spore bolo jednoznačne preukázané, že v roku 2015 medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy a to ani napriek jednaniam, ktoré v mene žalovaného viedlo Združenie hotelov a reštaurácií SR. Žalovaný je prevádzkovateľom zariadenia Grand Hotel Bellevue v štandarde 4*, pričom podľa údajov zverejnených žalovaným sa v objekte nachádza 140 izieb vybavených okrem iného televíznymi prijímačmi. Pokiaľ žalovaný namieta, že nemôže platiť poplatky rôznym subjektom, pričom ani nevedno za čo tieto poplatky platí, a že môže tieto poplatky platiť za to isté aj rôznym subjektom, tak táto námietka nemá opodstatnenie, pretože každý nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy. V otázke šírenia verejného prenosu už rozhodol Súdny dvor EÚ v rozhodnutí sp. zn. C-306/05 tak, že samotné poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV prijímačov svojim klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Žalovaný teda je subjektom, ktorý umožňuje verejný prenos, a preto za použitie predmetov ochrany je povinný platiť licenčnú odmenu. Pokiaľ k plateniu licenčnej odmeny nedôjde, žalovaný sa dostáva do pozície porušovateľa práv autorov, ktorým poskytuje ochranu nielen Autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, napr. článok 1 odsek 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, článok 19 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Smernica EÚ č. 2004/48, alebo Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES.

34. Ochrana autorských práv bola aj predmetom viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia aj v rozsudku sp. zn. C-162/2010 z 12.3.2012 Súdny dvor EÚ konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Aj v dôsledku tohto právneho názoru vysloveného Súdnym dvorom EÚ neobstoja námietky žalovaného o tom, že v jeho prípade nejde o verejný prenos. Z tohto dôvodu súd nepovažoval za potrebné ani vykonať navrhovaný dôkaz predložením knihy hostí za rok 2015, keďže pre použitie predmetov ochrany verejným prenosom nie je počet hostí v tomto prípade rozhodujúci, rovnako ako nie je rozhodujúce, či hostia žalovaného možnosť sledovania televízie využijú alebo nevyužijú.

35. Žalovaný tiež namietal výšku bezdôvodného obohatenia a v tomto smere poukazoval na údajné nekalosúťažné konanie žalobcu a zneužívanie jeho dominantného postavenia na trhu, kvôli ktorému dal podnet na Protimonopolný úrad SR. Tento štátny orgán, ako bolo vyššie uvedené, doposiaľ nezačal konanie o podnetoch žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa môže autor domáhať, vyplýva z ust. § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona a je stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Žalobca preukázal, že v danom období uzavrel 218 hromadných licenčných zmlúv s inými ubytovacími zariadeniami, ktoré nemali problém vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Vzhľadom na tieto uzavreté zmluvy možno licenčnú odmenu určenú podľa sadzobníka, považovať za odmenu obvyklú na trhu podnikateľských subjektov a teda táto odmena môže byť zároveň základom pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia podľa platnej úpravy v roku 2015. Pokiaľ žalovaný mal výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej kolektívnej zmluvy, mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy, s poukazom na ust. § 82 Autorského zákona. Ak by túto možnosť využil, za splnenia ďalších zákonných podmienok mohol používať predmety ochrany bez toho, aby porušil práva autorov a nevznikol by žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný však danú možnosť nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti, preto mu aj

vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle cit. právnej úpravy. V súvislosti s uplatneným nárokom je potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C 367/15 zo dňa 25.01.2017 vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval „článok 13 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.04.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitostí, aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo bez toho, aby majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy“.

36. S poukazom na vyššie uvedené a judikatúru ohľadom verejného prenosu ako aj výšku prípadných nárokov, ktorú si môžu uplatňovať autori jednotlivých diel, súd nepovažoval za relevantné ani ďalšie žalovaným navrhované dôkazy a to predloženie reprezentatívnych vzoriek, výsluch svedka P. W. a podobne, pretože tieto dôkazy sú neúčelné. Vzhľadom na veľký počet autorov a vysielaných diel by sa ochrana práv autorov stala úplne nerealizovateľnou, k čomu sa však už súd vyjadril v súvislosti s inštitútom kolektívnej správy autorov. Na základe vyššie uvedeného teda možno konštatovať, že pokiaľ pri výpočte bezdôvodného obohatenia vychádzal žalobca z licenčnej odmeny podľa sadzovníka, vzhľadom na počet hromadných licenčných zmlúv uzavretých so žalobcom je možné túto odmenu považovať za odmenu obvyklú a vzhľadom na údaje o ubytovacom zariadení žalovaného deklarované samotným žalovaným bola táto odmena vypočítaná správne, teda aj výška bezdôvodného obohatenia bola určená v súlade s ust. § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona. S poukazom na uvedené dôvody súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

37. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

38. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

39. V prípade, ak dlžník nesplní svoj dlh v zákonom stanovenej alebo dohodnutej lehote, dostane sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a veriteľovi vzniká v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zákonníka nárok na úroky z omeškania. Pri nárokoch na vydanie bezdôvodného obohatenia lehota na plnenie nevyplyva z dohody strán ani z právneho predpisu, preto je potrebné aplikovať § 563 Obč. zákonníka, teda dlžníkovi vzniká povinnosť plniť potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia už listom zo dňa 07.10.2015 v 10-dňovej lehote, teda uplynutím tejto lehoty sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, avšak úrok z omeškania si žalobca uplatnil až od 14.03.2016 a keďže súd je viazaný žalobou, priznal úrok z omeškania až od uvedeného dňa. Výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/95 Z. z. v znení noviel).

40. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Podľa citovaných zákonných ustanovení priznal súd náhradu trov konania úspešnému žalobcovi voči žalovanému v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).